

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **R. K.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. června 2021, č. j. OAM-26/LE-BA05-VL14-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 2. 7. 2021 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 10. 6. 2021, č. j. OAM-26/LE-BA05-VL14-2021, kterým mu tento ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 10a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zastavil řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce předně uvádí, že poskytl žalovanému konzistentní a bezrozporné údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10a zákona o azylu. Dále žalobce pokračuje v žalobní argumentaci tvrzením, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stále ty stejné důvody, které uvedl ve své první podané žádosti. Přestože si je žalobce vědom skutečnosti, že při posuzování opakované žádosti je nutné uvést novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, namítá, že v každém případě musí být při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany zohledněna zásada *non-refoulment* plynoucí z čl. 33 Ženevské úmluvy, přičemž tento článek má jako pramen mezinárodního práva přednost před ustanoveními zákona o azylu. Dle žalobce je tak žalovaný povinen při posuzování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudit, zda nemůže být důsledkem rozhodnutí porušena výše uvedená zásada. To je třeba zkoumat v souvislosti s konkrétním uvedeným důvodem žádosti, který spočívá v násilném jednání soukromých osob kvůli nesplacenému dluhu žalobce. Důsledkem jednání těchto osob byl žalobce v minulosti zmlácen a nato po jistou dobu v bezvědomí, přičemž tamní správní orgány žalobci neposkytly pomoc z důvodu propojení výše zmíněných osob na správní orgány.
3. S ohledem na zásadu *non-refoulment* je tak žalovaný povinen zohlednit tyto konkrétně uvedené skutečnosti ve zprávách o zemi původu, tzn. nalézt, zda je ochrana před soukromými osobami v Uzbekistánu účinná a zda nedochází k propojení mezi těmito lidmi a policejními orgány. Dle žalobce žalovaný nepoužil jakoukoliv zprávu, která by se týkala uváděných problémů, kromě zpráv OAMP a MZV ČR, v nichž se uváděných skutečností dočíst nelze. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Azs 41/2007-103, „[...] z hlediska politické a bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatel zkoumal pouze obecnou bezpečnostní situaci bez vztahu ke skutečnostem uváděnými žadatelkou. Nejvyšší správní soud tento postup považuje za logickou chybu, neboť právě možnost ověření pravdivosti a věrohodnosti tvrzení žadatelky měla být zorným úhlem při výběru relevantních informací o zemi původu.“ Žalobce ve stejné souvislosti odkazuje na jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35 předesílá jeho argumentaci: „*Informace o zemi původu žadatele mezinárodní ochranu musí ostatně být mj. v maximální možné míře relevantní ve vztahu k otázkám posuzovaným v daném řízení. Zprávám, které obecně popisují socioekonomické podmínky v zemi původu, aniž se zabývají specifickými otázkami dané věci, bude zpravidla přiznána menší váha.*“
4. Žalobce předestírá, že jednání soukromých osob kvůli nesplacenému dluhu nelze ani pro účely mezinárodní ochrany nikterak zlehčovat a tvrdí, že případy, kdy žadatelům hrozí vážná újma ze strany vymahačů dluhů proto, že mají vůči „mafii“ neuhrazený dluh, nejsou „beznadějné“ z hlediska doplňkové ochrany, kdy je třeba se jimi zabývat primárně z hlediska hodnověrnosti.
5. Žalobce poukazuje na skutečnost, že v rozhodnutí správního orgánu není zmínka o tom, že byl s žalobcem proveden pohovor. Přitom žalobce tvrdí, že mezi poskytnutím údajů k žádosti a seznámením se s podklady byl předveden v ZZC Balková před pracovníka správního orgánu, který mu pokládal dotazy týkající se jeho případu a v tomto směru považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v průběhu správního řízení o již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce správní orgán shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné věcné posouzení v rámci správního řízení a tedy opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V této souvislosti odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí, v němž správní orgán rovněž zrekapituloval obsah a průběh předchozího řízení o první žádosti žalobce. A dále na obsah správního spisu, zejména na údaje k žádosti o mezinárodní ochranu poskytnuté žalobcem dne 17. 3. 2021.
7. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které žalobce uvádí v aktuální žádosti o mezinárodní ochranu, nejsou dle žalovaného novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce opětovně uvádí vysoký dluh, kvůli němuž se obává násilného jednání ze strany věřitele a legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný tyto důvody považuje za totožné s důvody, které žalobce uplatnil v již předchozí podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na podporu tohoto tvrzení žalovaný uvádí, že žalobce tuto skutečnost výslovně potvrdil při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 3. 2021, když uvedl, že o všech důvodech své opakované žádosti již hovořil v rámci předchozího správního řízení.
8. Žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice opakovaných žádostí a to usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, *„opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
9. S odkazem na rozsudek ze dne 6. 3. 2021, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 žalovaný uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést odůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uvádí, že institut opakované žádosti neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání předešlé věci a tudíž věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován princip právní jistoty, jako jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu. Žalovaný odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 a rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66.
10. Žalovaný dochází k závěru, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit

postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení. V této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42, „*zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost byla pravomocně zamítnuta.*“

11. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání ve smyslu § 51 s. ř. s. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami rozhodl následovně.

13. Ze skutkových okolností projednávané věci vyplývá, že dne 7. 3. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o azylu. Správní orgán o této žádosti rozhodl dne 10. 6. 2021 tak, že zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 zákona o azylu zastavil.

14. Ze správního spisu plyne, že žalobce dne 17. 3. 2021 sdělil na výzvu k poskytnutí údajů ze dne 15. 3. 2021 následující skutečnosti – žalobce je státním příslušníkem Uzbekistánu, tádžické národnosti, muslimského vyznání, nejeví zájem o politiku, je ženatý a v Uzbekistánu má dvě děti. Z Uzbekistánu vycestoval letadlem díky vízu do Polska za prací. Žalobce následně poté, co zjistil, že na něj v Polsku nikdo s pracovní nabídkou nečekal, se rozhodl odcestovat v prosinci roku 2016 autobusem z Varšavy do Bohumína za kamarádem. O mezinárodní ochranu v České republice požádal poprvé dne 27. 11. 2018.

15. Ze správního spisu dále vyplývá, konkrétně z písemnosti ze dne 17. 3. 2021 označené názvem Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 3. 2021, že žalobce v opakované žádosti uvedl finanční problémy, které začal mít od roku 2015, jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce si v Uzbekistánu vydělával nákupem a prodejem automobilů, přitom spolupracoval s jistou osobou, která pod jménem společnosti žalobce začala obchodovat s auty bez žalobcova vědomí a po převzetí zakázek zmizela. Klienti se následně se svými pohledávkami obrátili na žalobce s požadavkem vrácení finančních prostředků. Tito klienti začali žalobci vyhrožovat a obrátili se na policii, u níž podali trestní oznámení na výše zmíněnou osobu. Tato osoba byla již nedohledatelná, a proto se klienti obrátili s požadavkem splnění dluhu na žalobce. Žalobce si ve vazbě na to půjčil peníze od kolegy z obchodu na základě ústní dohody s tím, že peníze žalobce vrátí, až je vydělá. Dva měsíce poté se tento kolega obrátil na žalobce s požadavkem, že chce peníze vrátit okamžitě, jinak bude částka zvyšována o 5% úrok. Poté co žalobce splatil kolegovi část peněz, začal žalobci vyhrožovat a s pomocí určité osoby odvezl žalobce za město, kde ho zbili. Žalobcův soused žalobce našel v bezvědomí, poskytl mu pomoc a odvezl žalobce domů. Žalobce odmítl po nabytí vědomí odvoz do nemocnice, neboť usoudil, že pokud by jej odvezli do nemocnice, zavolali by policii a s ní dle tvrzení žalobce spolupracuje právě zmíněná osoba. Manželka

a děti odjely zatím ke své matce na venkov, kam za nimi vyhrožující osoby přicházejí s dotazem, kde se žalobce nachází. Žalobce tvrdí, že pokud by se vrátil zpět do vlasti, byl by ve vážném nebezpečí. Žalobce tyto údaje poskytl s potvrzením, že všechny uvedené skutečnosti již jednou uvedl v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

16. Krajský soud vycházel v dané věci z následujících ustanovení zákona.

17. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, „*podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1*“.

18. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*

a. nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b. svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.

19. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu: „*Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná*“.

20. Předně se zdejší soud uchyluje ke konstatování, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a zákona o azylu je institutem výjimečným a lze jím postihnout pouze takové situace, kdy žadatel uvede nebo se objeví skutečnosti či zjištění natolik závažné, že nelze trvat na pouhém procesně právním posouzení opakované žádosti. Přitom z dikce zákona plyne, že musí být splněna podmínka, že tyto skutečnosti nemohl žadatel uvést při posuzování předchozí žádosti nebo se objevily teprve až při posuzování žádosti opakované bez vlastního zavinění žadatele.

21. Nadto z ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro věcné projednání opakované žádosti je nezbytné, aby obě podmínky stanovené v zákoně byly naplněny kumulativně. Tzn., že aby byla opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany přijatelná, je třeba uvést nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez zavinění cizince zkoumány v předchozím řízení a zároveň tyto skutečnosti svědčí o tom, že by byl cizinec vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že tyto podmínky nebyly naplněny, v souladu se zákonem rozhodne o této žádosti jako o nepřijatelné a k věcnému posouzení takové žádosti nedochází.

22. K institutu opakované žádosti podle § 11a zákona o azylu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ve kterém uvedl: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V jiném rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu došel k závěru: „*Správní orgán je povinen*

v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

23. Správní orgán má tak v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinnost nejprve posoudit, zda žadatel uvedl nové skutečnosti týkající se důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Přitom v souladu s níže citovanou judikaturou i v případě, kdy žadatel neuvádí nové skutečnosti či zjištění jak pro udělení azylu, tak ani pro udělení doplňkové ochrany, nemůže být taková opakovaná žádost posouzena správním orgánem jako nepřípustná, pokud se zásadním způsobem změnila situace v zemi původu od doby, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o přechodí žádosti a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). Nejvyšší správní soud tak shrnul výše uvedené názory ve zmíněném rozhodnutí následovně: „[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.
24. Krajský soud má za to, že pokud žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti a nedošlo v zemi původu k takové změně situace, která by zakládala opodstatněnost opakovaně podané žádosti, rozhodne správní orgán o této žádosti jako o nepřípustné podle § 11a odst. 1 a § 25 písm. i) zákona o azylu a k meritornímu posouzení věci, resp. k posouzení důvodů k udělení azylu nebo doplňkové ochrany, tak nedochází.
25. Aplikováno na daný případ žalobce v kontextu žalobních námitek, krajský soud dovodil z písemností obsažených ve správním spise, že nové skutečnosti žalobcem uvedeny nebyly. To ostatně žádná ze stran nerozporeje. Rovněž správní orgán vzal neexistenci nových skutečností v potaz ve svém rozhodnutí, když uvedl, že opakovanou žádost posoudil jako nepřípustnou vzhledem k tomu, že v předchozím řízení o předešlé žádosti byly tyto důvody již žalobcem uvedeny a správní orgán s posouzením těchto důvodů předchozí žádost zamítl. Žalobce ovšem argumentuje, že i přesto, že takové skutečnosti neuvedl, správní orgán opakovanou žádost musí meritorně posoudit s ohledem na zásadu *non-refoulement* vyjádřenou v čl. 33 Ženevské Úmluvy, kterou je Česká republika vázána a jako mezinárodní závazek má přednost před ustanoveními zákona a tedy § 11a a § 25 zákona o azylu. Krajský soud toto tvrzení žalobce rozporuje, neboť takový postup by měl za následek, že zákonná ustanovení o posouzení opakované žádosti o udělení

mezinárodní ochrany především § 11a a 25 zákona o azylu by byla vždy upozaděna a každou opakovanou žádost by bylo nutné meritorně posoudit, zda nesplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle čl. 33 Ženevské úmluvy. Takový postup nepředvídá ani Nejvyšší správní soud, když vyslovil, v již citovaném rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, že postup při posuzování opakované žádosti má svá procesní pravidla, která reflektují skutečnost, že důvody, o kterých bylo již jednou pravomocně rozhodnuto nelze zkoumat, pokud žadatel neuvádí nové či nenastala zásadní změna situace v zemi původu. Dle krajského soudu zásada *non-refoulment* je implicitním obsahem ustanovení § 12 an. zákona o azylu, kdy zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou mnohem širěji pojaty, než důvody podle čl. 33 Ženevské úmluvy. O těchto důvodech, ať již v širším či užším smyslu, bylo pravomocně rozhodnuto již v předchozí žádosti a při věcném posouzení opakované žádosti je třeba vzít v potaz pouze nové skutečnosti anebo změnu situace v zemi původu od doby, kdy bylo pravomocně rozhodnuto o předchozí žádosti.

26. Krajský soud dále k zásadě *non-refoulment* dodává, že tato se nevztahuje na každého žadatele o azyl, ale pouze na uprchlíka, který je dle úmluvy osoba, která se dle čl. 1 písm. a odst. 2 této úmluvy: „*nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 – 56). Zprvce, nic nenaznačuje tomu, že by žalobce byl pronásledován z takových důvodů vystaven v zemi své vlasti a tudíž, že by byl uprchlíkem, proto správní orgán postupoval zcela správně, pokud usoudil, že žádná taková překážka ze strany mezinárodního závazku neexistuje, neboť žalobce neuváděl žádnou novou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by mohl být žalobce vystaven takovému pronásledování ve smyslu čl. 33 Ženevské úmluvy, který zní: „*žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.*“ (viz více k zásadě *non-refoulment* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8., č. j. 2 Azs 343/2004 – 56). Pokud tedy žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti, k meritornímu posouzení věci nedochází a správně nedošlo, neboť o důvodech bylo i z pohledu zásady *non-refoulment* již pravomocně rozhodnuto v řízení o první žádosti (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 6 Azs 32/2021 – 77).
27. Žalobcová námitka, že měl správní orgán v souvislosti s výše uvedenou zásadou rovněž posoudit, jaká je v zemi účinná právní ochrana a zda nedochází k propojování soukromých osob s tamními orgány, je rovněž lichá. V souvislosti s tím, co bylo řečeno v předchozím odstavci, takovou otázku představující meritorní posouzení věci, je správní orgán povinen zkoumat v předchozím řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo případně poté, pokud by žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti či zjištění ve smyslu § 11a zákona o azylu.
28. Je pravdou, že v řízení o opakované žádosti správní orgán neposuzuje pouze nové žalobcovy důvody pro udělení mezinárodní ochrany, ale také případnou zásadní změnu v zemi původu, jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, „*i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany,*

nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). Z rozhodnutí správního orgánu a ze správního spisu vyplývá, že si správní orgán opatřil informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu z relevantních zpráv a vycházel tak především z výpovědi žalobce a dále z informací ohledně politické a bezpečnostní situace v Uzbekistánu. Konkrétně vycházel ze zpráv Informace OAMP – Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. února 2021 a Informace MZV ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. března 2019, které si žalovaný opatřil v předchozím řízení a zároveň v řízení o opakované žádosti doplnil informace z aktuální zprávy ze dne 25. února 2021, přičemž z žádné zprávy nevyplývá, že by v Uzbekistánu došlo v mezidobí k zásadní negativní změně politické či bezpečnostní situace, která by vyžadovala opětovné meritorní posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Ani sám žalobce ve své opakované žádosti žádnou zásadní změnu okolností v zemi původu netvrdil a není tedy zřejmé, v čem by tato změna mohla spočívat. Krajský soud doplňuje, že v řízení o opakované žádosti lze zkoumat pouze to, zda nedošlo od doby rozhodování o první žádosti k zásadní změně, což správní orgán učinil, když v napadeném rozhodnutí na základě informací ze zpráv o zemi původu dospěl k závěru, že k zásadní změně, která by mohla představovat skutečnost, že by byl žalobce vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo, že by mu hrozila újma dle § 14a zákona o azylu, nedošlo. I v tomto ohledu je krajský soud přesvědčen, že žalovaný posoudil v napadeném rozhodnutí případnou změnu stavu v zemi původu dostatečně a na základě relevantních podkladů (viz argumentaci soudu proti podobné žalobní námitce v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2020 – 27).

29. K další žalobcově námitce soud uvádí, že jednání soukromých osob kvůli nesplacenému dluhu a případy, kdy žadatelům hrozí vážná újma ze strany vymahačů dluhů proto, že mají vůči „mafii“ neuhrazený dluh, nejsou skutečnosti, které správní orgán posuzuje v řízení o podání opakované žádosti. V souvislosti s výše předestřanou argumentací soudu o podstatě a procesu posuzování opakovaných žádostí by správní orgán k takovému meritornímu posouzení měl povinnost pouze v situaci, kdy by opakovaná žádost byla ve smyslu § 11 zákona o azylu přípustná, což nelze v tomto případě tvrdit.
30. Poslední žalobní námitkou poukazuje žalobce na skutečnost, že v rozhodnutí správního orgánu není zmínka o tom, že byl s žalobcem proveden pohovor. Žalobce v žalobě tvrdí, že mezi poskytnutím údajů k žádosti a seznámením se s podklady byl předveden v ZZC Balková před pracovníka správního orgánu, který mu pokládal dotazy týkající se jeho případu. Ze správního spisu z písemného dokumentu Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 17. 3. 2021 vyplývá, že v řízení o opakované žádosti žalobce v ZZC Balková poskytl údaje k této žádosti a uvedl informace týkající se jeho osoby a důvody, pro které žádá mezinárodní ochranu. Ze správního spisu naopak nevyplývá, jak tvrdí žalobce, že by byl s žalobcem veden pohovor, který má odlišnou a především obsáhlejší formu než poskytnutí údajů k žádosti. Ze správního spisu je zřejmé, že pohovor byl veden s žalobcem pouze v řízení o předchozí žádosti dne 30. 11. 2018. Ostatně v řízení o opakované žádosti je v souladu s § 23 odst. 2 b) zákona o azylu na uvážení správního orgánu, zda bude veden pohovor či nikoli. Proto krajský soud neshledal, že by správní orgán postupoval nezákonně. Krajský

soud usoudil, že skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel a které využil jako podklad pro své rozhodnutí, mají zcela jednoznačně oporu ve spise. Žalobce navíc nenamítá, že by nějaké jeho relevantní konkrétní tvrzení nebylo zachyceno v písemném pohovoru a tudíž nelze po správním orgánu požadovat, aby v rozhodnutí uvedl, že pohovor byl uskutečněn, pokud není žádný písemný záznam o jeho provedení. Krajský soud neshledal žádnou procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, č. j. 22 Ca 473/2000-22).

31. Postup správního orgánu má dle uvážení krajského soudu oporu v zákoně a žádnou z žalobních námitek neposoudil soud jako důvodnou. Žalovaný tedy nepochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. října 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně